

Θὰ συνέβαινεν ὁμως τὸ αὐτὸ καὶ διὰ τὴν διάνοιαν; Δὲν ὑπῆρχε τάχα φόβος μὴ ὁ Λουκιανὸς διατηρήσῃ μικράν τινα δόσιν ἡλιθιότητος;

Ἴδου ὃ, τι κατεπτόει τὸν πατέρα.

Κατὰ τὴν δευτέραν ταύτην τῆς ἀσθενείας περίοδον, ὁ Κ. Δὲ Μαιζονέβ, καθορῶν ὁποίαν τινα σύγχυσιν θὰ ἐγκατέλειπεν αὕτη εἰς τὸ πνεῦμα τοῦ υἱοῦ του, ὁ Κ. Δὲ Μαιζονέβ, λέγομε, συνέλαβε, νύκτα τινὰ ἐν εἶδει ὀνείρου, ὅπερ ἐφάνη αὐτῷ ὡς θεία τις ἀποκάλυψις ἐν ἐκ τῶν τολμηρῶν ἐκείνων σχεδίων οὐτινος ἢ ἐκ τέλεσις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα ἤθελον ἐκφοβίσει καὶ τὸν γενναϊότερον τῶν ἱατρῶν, ἀλλὰ πρὸ τοῦ ὁποίου εἰς πατὴρ δὲν ἠδύνατο νὰ διστάσῃ.

Εἴπομεν ἐν τῷ προηγηθέντι κεφαλαίῳ, ὅτι ὁ Κ. Δὲ Μαιζονέβ, εἰσερχόμενος εἰς τὸ δωμάτιον τῆς Σωσάννης, εἶχε καταληφθῇ ὑπὸ ἐκπλήξεως ἐπὶ τῇ θεᾷ τῆς νεάνιδος, καὶ ὅτι ἡ ἐκπληξίς του ἐκείνη εἶχε διπλασιασθῇ ἅμα ὡς ἤκουσε τὴν φωνὴν τῆς.

Πραγματικῶς, ἐγνώριζε κάλλιστα τὴν φωνὴν καὶ τὸ πρόσωπον ἐκεῖνο· καὶ ὁμως οὐδέποτε εἶχεν ἴδαι τὸ πρόσωπον ἐκεῖνο, οὐδέποτε εἶχεν ἀκούσει τὴν φωνὴν ἐκείνην. Ἐν τῇ πρώτῃ στιγμῇ δὲν ἐζήτησε νὰ ἐξηγήσῃ εἰς ἑαυτὸν τὸ παράδοξον φαινόμενον, ἀλλ' ὅσάκις ὁ υἱὸς του παραληρῶν, προέφερε τὸ ὄνομα τῆς Σωσάννης, ἡ ὁμοιότης τῆς νεάνιδος μεθ' ἑτέρας τινὸς στενῆς γνωρίμου τοῦ ἱατροῦ, παρουσιάζετο ἀνενδότως εἰς τὸ πνεῦμά του.

Ὁ κύριος δὲ Μαιζονέβ δὲν ἦτο ποσῶς φαντασιοκόπος καὶ ἤθελε χλευάσει τὸν περιφανῆ ἱατρὸν Σπαλανσάνην ὅστις εἶχεν ἀνακαλύψει ἐκτὴν αἰσθησιν εἰς τὰς νυκτερίδας. Ὀλίγον ἐπίστευεν εἰς τὴν μετεμψύχωσιν καὶ οὐδόλως εἰς τὸν μαγνητισμόν. Δὲν τῷ ἐπῆλθεν ὅθεν ἡ ἰδέα ὅτι εἶχε γνωρίσει τὴν νεάνιδά εἰς προγενεστέραν τινὰ ζωὴν, οὔτε ὅτι κακοποιὸν τι πνεῦμα τὸν ἐνέπαιζεν εἰς τὴν θλιβεράν ἐκείνην περίστασιν. "Ὁχι! ἡ εἰκὼν τῆς Σωσάννης τῷ ἀνεμύμνησκε πρόσωπον ὅπερ κάλλιστα ἐγνώριζε. Ἡ φωνή τῆς, τῷ ἐνεθύμιζε φωνὴν τινα ἣν ἐκατοντάκις εἶχεν ἀκούσει. Ἀλλὰ ποῦ; εἰς ποίαν τῆς ζωῆς του ἐποχὴν; Ἐπὶ μῆνα ὀλόκληρον ὁ ἱατρὸς προσεπάθησεν ἐνδελεχῶς νὰ ἐξηγήσῃ τὸ παράδοξον ἐκεῖνο φαινόμενον.

Ἐπὶ τέλους, νύκτα τινὰ, τὴν δευτέραν μετὰ τὴν τῆς ἀναρρώσεως τοῦ υἱοῦ του, ἡ Σωσάννα τῷ ἐφάνη καθ' ὕπνον οὐχὶ πλέον ἢ κάτωχρος

Σωσάννα διὰ τὴν ὁποίαν ὀλίγον ἐδέησε ν' ἀποθάνῃ ὁ Λουκιανὸς καὶ διὰ τὴν ὁποίαν εἶχεν ἴσως ἀπωλέσει διὰ παντὸς τὰς φρένας, οὐχὶ πλέον ἢ ψυχorraγοῦσα καὶ λευχίμων Σωσάννα, ἀλλ' ἑτέρα τις Σωσάννα, ῥαδινὴ, ἀνθηρὰ, ζωηρὰ, πλήρης ὑγείας καὶ ῥώμης.

Καὶ ὁμως, παράδοξος ὀπτασία ἡ Σωσάννα ἐκείνη ἣτις εἶχεν ἐπὶ τῶν παρειῶν τὰ ἀνθηρότερα τῆς ζωῆς ῥόδα, ἣτις ἦτο περιβεβλημένη μέγα καὶ μέλαν κρήδεμνον ὅπερ κατήρχετο μέχρι τῶν ποδῶν αὐτῆς καὶ ἐφαίνετο ὡσεὶ ἐνδύμα θανάτου!

Οὕτως ἡ ἀποθανοῦσα Σωσάννα ἀνήρχετο εἰς οὐρανοὺς, λευκὴν νυμφικὴν φέρουσα στολὴν, ἡ δὲ ζῶσα Σωσάννα περιεπλανᾶτο εἰς τὴν γῆν τὴν μέλαινα τῆς χηρείας περιβεβλημένη ἐσθῆτα.

Ὁ κύριος Δὲ Μαιζονέβ ἠγέρθη κατατρυχόμενος ὑπὸ τῆς φαντασμαγορίας ἐκείνης. Ἐκαμὲν ὀλίγα βήματα ἐν τῷ δωματίῳ του, ἠνεώξε τὸ παράθυρον καὶ ἀνέπνευσε τὸν δροσώδη τῆς πρωίας ἀέρα.

Πρὸ ἐνὸς τετάρτου ἔμενεν ἐστηριγμένος ἐπὶ τοῦ ἐρείσματος τοῦ παραθύρου, ὅτε ἰδὼν ἀδελφὴν τινα τοῦ ἐλέους διερχομένην τὴν ὁδόν, εὔρεν αἰφνηδίως τὴν ἐξήγησιν τοῦ ὀνείρου του καὶ ἐπομένως τὴν ἐξήγησιν τῆς ὁμοιότητος, πρὸς ἀνακαλύψιν τῆς ὁποίας πρὸ ἐνὸς κατεγίνετο μὴνός.

Ὁ ἱατρὸς ἀνέκραξεν ὡς ὁ Ἀρχιμήδης καὶ ἴσως ὅσον καὶ ἐκεῖνος εὐλόγως· αὐρον! εὐρον! καὶ κλείσας τὸ παράθυρον, προσεκάλεσε τὸν ὑπκρέτην καὶ διέταξε νὰ ζευχθῇ ἡ ἅμαξα.

(ἰκολουθεῖ)

Οὐδὲν κρείσσον ὑπάρχει τοῦ ἀληθοῦς φίλου, οὔτε πλοῦτος οὔτε βασιλεία· ἀκαταλόγιστον δὲ εἶναι τὸ ἀντάλλαγμα γενναίου φίλου.

Πρέπει νὰ ἀποφεύγῃ τὸν πόλεμον ὅστις ἐστὶ σῶφρων· ἂν δὲ καταντήσῃ μέχρις αὐτοῦ,

ἐνδοξος στέφανος εἶναι εἰς τὴν πόλιν τὸ νὰ
καταστραφῇ καλῶς, τὸ δὲ μὴ καλῶς ἄδοξον.

ΕΓΡΙΠΙΑΝΣ.

Ἄνευ κόπου οὐδὲν εὐδοῦται.

Τὸ ζητούμενον εἶναι κατορθωτόν· ἐκφεύγει
δὲ τὸ ἀμελούμενον.

Μόνος ὁ χρόνος δεικνύει τὸν δίκαιον ἄνδρα·
τὸν κακὸν δὲ δύνασαι νὰ γνωρίσῃς καὶ ἐν μιᾷ
μόνῃ ἡμέρᾳ.

ΣΟΦΟΚΛΗΣ.

Ὁ διὰ μόνης τῆς ἰσχύος νικήσας, δὲν ἐνίκη-
σε εἰμὴ κατὰ τὸ ἥμισυ τὸν ἐχθρόν του.

MILTON.

Καὶ τὸ μικρότερον δένδρον δύναται νὰ παρέ-
ξῃ σκιάν.

Πᾶς τίμιος ἄνθρωπος δὲν δύναται νὰ ᾔηται
καὶ ἱκανός· ἀλλὰ πᾶς ἱκανός δύναται, ἐὰν θέλῃ,
νὰ διακριθῇ καὶ διὰ τῶν ἀρετῶν αὐτοῦ καὶ διὰ
τῆς ἱκανότητός του συγχρόνως.

WALTER SCO.

... Φίλος πρόσκαιρος

Ὁ πλούτος πάντες εἶναι καὶ ἐνίπτε
διπρόσωπος ἐχθρός μας καὶ ἐπίβουλος.

K. X. ΒΕΡΣΗΣ.

Οὐδεὶς ἄλλος δεινότερος πόνος ὑπάρχει ἢ ἡ
ἀποστέρεσις τῆς πατρῴας γῆς.

ΕΓΡΙΠΙΑΝΣ.

ΕΙΣ ΠΛΟΥΣΙΟΥ ΚΗΔΕΙΑΝ.

Δὲν ἀποσπᾷς τὸ δάκρυ μου, ἀθλία ματαιότης·
Ὅταν πλουσίου φέρετρον καθοδηγῇς πρὸς μνήμα,
Ὅταν μὲ τόσον θόρυβον, χαρᾶς μᾶλλον προδότις,
Θρηνηῇς, δακρύουσα ψευδῶς τοῦ Χάρωνος ἐν θύμα.

Τὸ μνημα εἶναι πένθιμον, καὶ σὺ λαμπρὰ προβάλλεις,
Ὡς ὀδύλλις ἀναίσχυντος ἐν μέσῳ τῆς πενίας·
Ἵσως ζητοῦσα τὰς ψευδεῖς τιμὰς νὰ ἐπιβάλλῃς.
Ἐνθα τὰ πάντα λέγουσι γυμνάς τὰς ἀληθείας·

Ἐκεῖ τὰ πάντα ἔσθουγον· ἡ δόξα ἐπετάσθη·
Ὁ ἥρωας ἐτελείωσε τὸ ἀνδρικόν καθήκον·
Τῶν ἐφημέρων λάμπων τὸ ὄναρ ἐσκεδάσθη,
Καὶ ἤρχισεν τὸ φοβερόν τὸ ἔργον τῶν σκωλήκων.

Ὡ ἀνθρωπότης τάλαινα, ἰνδάλλεο· αἰωνίως!
Τὴν σηπεδόνα μὲ λαμπρὰς στολὰς δὲν κατακρύπτεις
Μὲ θλιβεροὺς παιδῶνά σου δὲν ἐπιστρέφ' ὁ βίος,
Τὴν δυσωδίαν τὴν πολλὴν μὲ μύρα δὲν καλύπτεις!

Δὲν ὠφελοῦν οἱ θύσανοι, αἱ πόρπαι, αἱ ταινίαι,
Καὶ ἄμαξαι μελάμπρολοι, καὶ ἵπποι νεκροφόροι,
Καὶ συνοδία παμπληθὴς καὶ μουσικαὶ παντοῖαι,
Καὶ ψαλμωδοῦντες ἱερεῖς, καὶ παῖδες πενθητόροι...

Οἱ ἱερεῖς προβαίνουν καὶ ψάλλουσι γελῶντες,
Καὶ σκέπτονται ἂν αὐρίον θά θάψωσι καὶ ἄλλον, —
Οἱ παῖδες ψιθυρίζουσι, παντὸς ἀμεριμνῶντες,
Κ' οἱ ἄλλοι τέρψεις λέγουσι καὶ πόνους τῶν μεγάλους...

Ὡ, ναὶ τὰ πάντα μάτια! Ὅποτεν τελευτήσῃς,
Οὐδεὶς θὰ κλάσῃ ἀληθῶς καὶ αὐτὴ ἡ Ἐκκλησία·
Μόνον ἡ μήτηρ, ἂν αὐτὴν νὰ ἔχῃς εὐτυχίῃς,
Μόνον ἐκεῖνη δάκρυα θὰ χύσῃ ἐν πικρίᾳ!

Ψευμάτων τόσων μεταξὺ καὶ ὑποκρισίας τόσῃς,
Τοῦ τάφου σὲ ἡ ἄχαρις θέλει δεχθῇ ἀγκάλη,
Ἄφοῦ τὸ πᾶν ὑβρίσῃ διὰ βαρβάρου γλώσσης,
Ἄφοῦ περὶ τὸ λείψανον συγκροτηθῇ ἡ πάλῃ...

Νυκτὸς ἀγρίας παρευθὺς θὰ σὲ καλύψῃ σκότος...
Σοῦ κύκλι παγερά σιγῇ, ἀδύσσωτων ἐρημιά...
Σωρεῖται θὰ ἀναπνεύσῃ σκωλήκων λεληθότως...
Τὰ πάντα σῆψις φοβερά, φρικώδης δυσωδία...;

Καὶ ὁ νεκρὸς ὁ πλούσιος καὶ τὰ καλὰ τὰ τόσα
Ποῦ εἶναι τότε; . . ἅπαντα, παντλήμων ἀνθρωπότης,
Θὰ διανύσῃς τὴν αὐτὴν ὁδὸν ἀγωνιῶσα...
Ἄθάνατος ὁ θάνατος φυλάττει στρατιῶτης!

ΚΛΕΙΝΘΗΣ ΠΑΠΑΖΟΓΛΗΣ.

Ο ΒΙΟΣ

Τι' εἴμ' ἐγὼ ἐνώπιον τοῦ ἀπεράντου κόσμου;
Εἰς κόγχος εἰς τὴν ἔρημον, εἰς χάλιν τῆς θαλάσσης,
Καὶ γίγας τὸ στερέωμα αὐτὸ ἀπλοῦν' ἐμπρὸς μου
Κ' ἐπάνωθεν εἶν' ἡ ψυχὴ τῆς κτίσεως ἀπάσης.